

**ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ**

«Ίδε ό άμνός του Θεου ό αίρων τήν άμαρτιαν του κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

■
● ΕΤΟΣ 66ο - ΤΕΥΧΟΣ 710 ●
● ΜΑΪΟΣ 2024 ●
■

● «Ίδε ό άμνός του Θεου ό αίρων τήν άμαρτιαν του κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

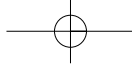
'Ανασταίνουμε ή θάβουμε;

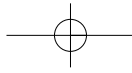
Η Όρθοδοξία είναι ή ζωή τής Άναστάσεως. Η φυσική ήμέρα διαρκεί 24 ώρες. Η ήμέρα τής Άναστάσεως δέν περιορίζεται στις 24 ώρες. Μία άπόδειξις, ότι ή νέα ήμέρα, ή ήμέρα τής Άναστάσεως, δέν διαρκεί ένα είκοσιτετράωρο, είναι καί ή Διακαινήσιμη Έβδομάδα. Όλη θεωρείται μία ήμέρα. Είναι ή καινή ήμέρα γι αυτό καί όνομάζεται Διακαινήσιμη. Όλα καινούργια. «Καινοποιεί τούς γηγενείς» ή Άνάστασις, άφου, κατά τόν άγιο ύμνογράφο, είναι μία μεταστοιχειώσις.

Άν τή φυσική ήμέρα τήν καθορίζει ό ήλιος, τότε:

- Ημέρα τής Άναστάσεως δέν είναι μόνο τό Πάσχα, πού ή έλληνορθόδοξη παράδοση τό θέλει «Λαμπρή».
- Ημέρα τής Άναστάσεως δέν είναι μόνο κάθε Κυριακή, πού, όπως γνωρίζουμε, είναι άφιερωμένη στό γεγονός τής Άναστάσεως.
- Ημέρα τής Άναστάσεως δέν είναι μόνο ή Διακαινήσιμη έβδομάδα, πού όλες οι προσευχές ύποχωρούν μπροστά στό λαμπρό «Χριστός Άνέστη».
- Ημέρα τής Άναστάσεως είναι όλη ή ζωή μας, έφ' όσον είναι λουσμένη στό φως τής Άναστάσεως. Η ήμέρα τής Άναστάσεως είναι όλη ή ζωή τής Καινης Διαθήκης, όλη ή ιστορία τής Έκκλησίας, άφου ή Έκκλησία προχωρεί μέ χειραγωγό τήν Άνάσταση. Μέχρι νά δύση ό ήλιος έχουμε τή φυσική ήμέρα. Ό ήλιος, πού άνέτειλε άπό τόν τάφο του Χριστου, ό ήλιος τής Άναστάσεως, δέν δύει ποτέ. Άρα είναι άνέσπερη ή ήμέρα τής Άναστάσεως. «Και αυθις εκ τάφου ωραιος δικαιοσύνης ήμιν έλαμψεν ήλιος» (ώδή δ' κανόνος Πάσχα).

Προσοχή! Νά μή δύσει κι άπ' τήν ψυχή μας ό ήλιος τής Άναστάσεως!
Μεγάλη ή σημασία τής Άναστάσεως. Άρκεί ή Άνάστασις νά είναι ουσια-

στική υπόθεση της ζωής μας: νά μή παραμένει ένα τυπικό γεγονός, πού σπάει άπλώς τή ρουτίνα της ζωής. Δέν είναι υπερβολή, αν πούμε, ότι για πολλούς Έλληνες τό σούβλισμα του άρνιου έχει μεγαλύτερη βαρύτητα από τον Πασχάλιο Άμνο: ότι πολλοί δέν προλαβαίνουν νά «ἀναστήσουν» τον Χριστό, καί Τόν... ξαναθάβουν! Δέν ξαναθάβεται βεβαίως ο Χριστός, άφου, κατά τον Παύλο, «Χριστός έγερθείς έκ νεκρών ούκέτι άποθνήσκει, θάνατος αυτού ούκέτι κυριεύει» (Ρωμ. στ' 9). Ο Χριστός δέν ξαναθάβεται, αλλά θάβεται ή πίστις καί ή αγάπη στό Χριστό.

• Πολλοί τή νύχτα της Αναστάσεως τον «ἀνασταίνουν», αλλά για πέντε μόνο λεπτά. Ύστερα Τόν θάβουν στον τάφο της λήθης καί της άδηφαγίας. Θυμούνται για πέντε λεπτά, ότι υπάρχει καί ή Άνάστασις. Πηγαίνουν στους ναούς, άκούνε τό «Χριστός ανέστη» καί ύστερα σάν κομητες έξαφανίζονται, σάν έχθροί τό βάζουν στα πόδια, τήν ώρα άκριβώς, πού λέγεται ο ψαλμικός στίχος: «Άναστήτω ο Θεός καί διασκορπισθήτωσαν οι έχθροί αυτού καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισοῦντες αυτόν» (Ψαλμ. 67,1). Πώς φεύγουν οι κλέφτες, όταν ανάψη τό φώς καί χτυπήση συναγεμρός; Έτσι, μόλις ο συναγεμρός του Ούρανου, πού λέγεται Άνάστασις, άκουστή καί άστράψη τό ἀναστάσιμο φώς, οι περισσότεροι των λεγομένων χριστιανών φεύγουν!

Θά κρατήσουν θαμμένο τον Χριστό όλο τό χρόνο καί θά Τόν... «ἀναστήσουν» καί πάλι του χρόνου! Είναι οι άνθρωποι της πεντάλεπτης ἀναστάσεως.

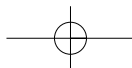
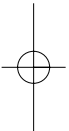
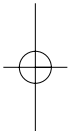
Φαντάζεστε σπίτι, όπου τό ήλεκτρικό φώς ανάβει μόνο πέντε λεπτά τό χρόνο καί τον υπόλοιπο καιρό παραμένει βυθισμένο στό σκοτάδι; Ή φαντάζεστε σπίτι, πού άνοίγει τά παράθυρα

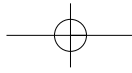
του, για νά μπή τό φώς του ήλιου μόνο πέντε λεπτά τό χρόνο καί τον υπόλοιπο καιρό έχει κατάκλειστα τά παράθυρα, άρνούμενο τήν επίσκεψη του ήλιου; Κάπως έτσι είναι οι περισσότεροι «όρθόδοξοι χριστιανοί», άφου για λίγα μόνο λεπτά, κατά τή νύχτα του Πάσχα, θυμούνται τήν Άνάστασι, πού λάμπει λαμπρότερα από κάθε φώς, λαμπρότερα από τον ήλιο!

• Πολλοί χριστιανοί «ἀνασταίνουν», τον Χριστό μόνο για μία ήμέρα. Ύστερα Τόν θάβουν στον τάφο της ντροπής καί της δειλίας. Για μία μόνο ήμέρα, τήν ήμέρα του Πάσχα, λένε τό «Χριστός Άνέστη». Καί άπ' αυτούς οι περισσότεροι τυπικά τό λένε, άφου δύσκολα προφέρουν τή βεβαιωτική απάντηση: «Άληθώς Άνέστη». Για τον άληθινό χριστιανό τό «Χριστός Άνέστη» είναι ο χαιρετισμός για σαράντα ήμέρες, μέχρι της Αναλήψεως. Άρκετοί μάλιστα άγιοι, όπως ο άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ, συνήθιζαν νά λένε όλο τό χρόνο «Χριστός Άνέστη», όταν συναντούσαν άλλους.

• Άλλοι πάλι «ἀνασταίνουν» τον Χριστό για λίγες μόνο ώρες. Αισθάνονται τή θεία εϋφροσύνη κατά τήν πασχαλινή Λειτουργία. Προσέρχονται στη θεία Κοινωνία για τήν απόλαυση του Πασχαλίου Άμνου. Ύστερα όμως ο πόθος καί ή χαρά της θείας Κοινωνίας θάβονται στον τάφο της λαιμαργίας καί της άγνοίας. Ή τό ρίχνουν στό φαγοπότι καί νιώθουν μεγαλύτερη λαχτάρα για τον όβελία, παρά για τή θεία Κοινωνία, ή άγνοούν, ότι κάθε φορά, πού τελείται τό μυστήριο της θείας Εϋχαριστίας, Πάσχα κάνουμε, «Άνάστασιν Χριστου έορτάζομεν», μέ τον Πασχάλιο Άμνο.

Θάβουμε τό μυστήριο της θείας Κοινωνίας, όταν καί σάν ποιμένες δέν τό προβάλλουμε ως τό αναγ-

καιότατο μέσο μετοχής στη ζωή του Χριστού και της Εκκλησίας. Όταν θάβουμε τη θεία Κοινωνία, τον Ίησού Χριστό θάβουμε.

* * *

Μεγάλη ή σημασία της Αναστάσεως. Άρκει νά μή παραμείνη ή Ανάστασις στά λόγια, στους ύμνους, στις εϋχές, στό τυπικό «Χριστός Ανέστη», αλλά νά γίνη πράξις, ανάγκη ζωής.

● Για τόν άέρα δέν μιλάμε άπλώς ό άερας δέν είναι ύπόθεση φιλολογίας. Είναι ύπόθεση ζωής, άμεση ανάγκη ύπάρξεως. Η Ανάστασις δέν είναι ύπόθεσις μόνο φιλολογίας και ποιήσεως. Είναι ή άναπνοή μας, ή άνάσα μας. Μας πνίγει τό άγχος του θανάτου χωρίς την πίστι στην Ανάστασι, χωρίς τη ζωή της Αναστάσεως. Βαθειά άνάσα Αναστάσεως παίρνουμε μέσα στην Εκκλησία της Αναστάσεως. Και μέσα στό κοιμητήριο άκόμη άναπνέουμε τόν έλευθερο άέρα της Αναστάσεως. Πιστεύουμε, ότι όλοι οι νεκροί, πού βρίσκονται θαμμένοι ή τοποθετημένοι στό όστεοφυλάκιο, όλοι θ' άναστηθοϋν. Η Ανάστασις είναι τό όξυγόνο της ζωής. Η Ανάστασις είναι τό φίλημα της αιώνιας ζωής.

● Για τόν ήλιο δέν μιλάμε μόνο θεωρητικά. Τόν ζοϋμε καθημερινά. Όχι μόνο στά λόγια τό «Χριστός Ανέστη». Αναστήθηκε άληθινά.

Ν' άναστηθή και πρακτικά στη ζωή μας. Αναστήθηκε, για νά διαλύση τό σκοτάδι της μελαγχολίας. Άσλουστοϋμε στις άκτίνες της Αναστάσεως. «Νϋν πάντα πεπλήρωται φωτός, οϋρανός τε και γη και τά καταχθόνια» (α' ώδή κανόνος του Πάσχα). Άς καθαρίσουμε τά τζάμια της ψυχής μας, τίς αισθήσεις μας, για νά διεισδύση μέσα μας τό θείο φώς της Αναστάσεως: «Καθαρθώμεν τάς αισθήσεις και όψόμεθα τῷ άπρο-

σίτω φωτί της Αναστάσεως» (β' ώδή κανόνος του Πάσχα).

Τίς Αναστάσιμες ήμέρες άς θυμηθοϋμε και όλους τους άδελφούς μας, πού παραμένουν σταυρωμένοι και δέν άναστήθηκαν άκόμη. Είναι πολλοί εκείνοι, πού:

● Έχουν σταυρωμένη την έλπίδα. Βρίσκονται καθηλωμένοι στην κατάθλιψη. Έχουν σταυρωμένη την πίστη. Βρίσκονται καθηλωμένοι στην άμφιβολία. Έχουν σταυρωμένη την ειρήνη. Βρίσκονται καθηλωμένοι σε έμπόλεμη κατάσταση.

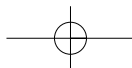
Σταυρωμένα είναι και πολλά άπό τά παιδιά μας. Καθηλωμένα στην βρώμικη ζωή, στην κοσμική χαρά, στην σκοτεινή νυχτερινή ζωή, στην κάθε λογής έξάρτησι, μέ χειρότερη εκείνη των ναρκωτικών.

Σταυρωμένη και ή Ελλάδα. Καθηλωμένη στην ύπογεννητικότητα, για αυτό και καταδικασμένη νά πεθάνει. Και ή Ελλάδα, μέ τό πατροπαράδοτο Πάσχα, θά πεθάνη, άφού άπαγορεύει την Ανάστασι σε 200.000 «φυλακισμένα» έλληνόπουλα. Κάθε χρόνο 200.000 φορές έπεμβαίνει βίαια ή άμβλωσις και έμποδίζει τη γέννησι ισαριθμων παιδιών. Κι όταν βάζεις STOP στην γέννηση, βάζεις STOP στην Ανάστασι. Η γέννησις είναι άνάστασις.

Σταυρωμένες βρίσκονται και οι καρδιές μας. Καθηλωμένες, κολλημένες, στην ύλη.

—Καρδιά, ξύπνα! Τ' άκοϋς; Χτυπάνε άναστάσιμες καμπάνες. Ξύπνα, καρδιά! Για σένα, καρδιά μου, άντιλαλοϋν: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Άρχιμ. Δανιήλ Γ. Άεράκης

Μεγάλη Παρασκευή

Χλαμύδα κοκκίνη

Συγχορδία σατανική

Κολουθία τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς θά τελούσαμε, ἄν κινδύνευε ἡ ζωὴ μας; Δέν ξέρω, ποιὰ ἡ δική μας ἀπάντησις. Θά εἶναι ἴσως ἀνάλογη μέ τήν ἀντοχή μας. Ξέρω ὅμως, ὅτι στό Γολγοθᾶ ὁ Ἐσταυρωμένος ἦταν μόνος. Καί οἱ μαθητές Του τόν ἐγκατέλειψαν.

Εἴμαστε μέ τό Χριστό, ὅταν δέν κινδυνεύουμε. Ὅταν κινδυνεύουν τά συμφέροντά μας, τότε εἴμαστε ἔτοιμοι νά Τόν ἐγκαταλείψουμε μόνον.

Στό Γολγοθᾶ μόνος ὁ Χριστός. Παραδομένος στά χέρια κακοποιῶν. Ἄλλος Τόν φτύνει. Ἄλλος Τόν ἐμπαίζει. Ἄλλος Τόν ραπίζει. Ἄλλος Τόν μαστιγώνει. Ἄλλος Τόν περιλούει μέ βρισιές. Ἄλλος Τόν βλαστημάει. Καί ὅλοι Τόν χλευάζουν. Τοῦ φορᾶνε ἀγκάθινο στεφάνι.

Συγχορδία σατανική!

- Καί καλά, ἄς ποῦμε, οἱ Ἰουδαῖοι κινοῦνται ἀπό φθόνο. Οἱ ὑπηρέτες τῶν ἀρχιερέων εἶναι πληρωμένοι μπράβοι. Τά κατακάθια τῆς κοινωνίας ἐκφράζουν τήν ἐσωτερική τους βρωμιά.

Καλά ὅλοι αὐτοί. Ἄλλ' οἱ στρατιῶτες; Οἱ ρωμαῖοι στρατιῶτες; Βρῆκαν, φαίνεται, τρόπο νά διασκεδάσουν. Διασκεδάζουν παίζοντας μέ τόν Χριστό!

- Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. «Τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο» (Ρωμ. γ' 32). Ἀπό τήν ἄλλη μεριά ἡ ἄβυσσος τῆς κακίας.

- Σταυρός: Καί θεϊκό μεγαλεῖο καί σατανική μανία.

Δεῖγμα ἐμπαιγμοῦ

Ἀνάμεσα στούς λοιπούς ὄνειδισμούς τοῦ πάσχοντος Ἰησοῦ οἱ ἱεροὶ Εὐαγγελι-

στές ἀναφέρουν καί τόν σχετικό μέ τό ἔνδυμά Του. Τόν γύμνωσαν ἀπό τά ρούχα Του. Τοῦ φόρεσαν τό ρούχο τῆς αἰσχύνῃς. «Καί ἐκδύσαντες αὐτόν περιέθηκαν τῷ Ἰησοῦ χλαμύδα κοκκίνην» (Ματθ. κζ' 28).

Πόσα νοήματα θεολογικά καί ἠθικά, θεϊκά καί ἀνθρώπινα, κρύβει αὐτή ἡ ἐνέργεια τῶν στρατιωτῶν, καί γενικά τῆς σπείρας τῆς μαιοφονίας!

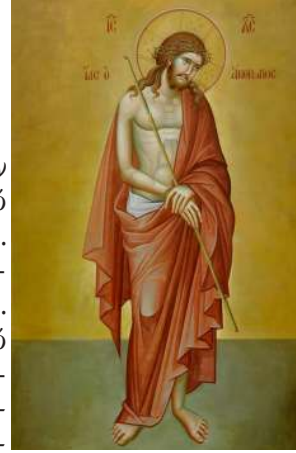
- Εἶναι, κατά πρώτο λόγο, δεῖγμα ἐμπαιγμοῦ. Περιτύλιξαν μέ χλευασμό καί εὐτελισμό Ἐκεῖνον, πού εἶναι «ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον» (Ψαλμ. 103,2). Πῶς ἔντυσε ὁ Θεός τόν ἄνθρωπο καί πῶς ἔντυσε ὁ ἄνθρωπος τόν Θεό! Πῶς στόλισε ὁ Θεός τόν ἄνθρωπο, καί πῶς στόλισε ὁ ἄνθρωπος τόν Θεό!

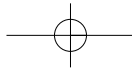
Ὅταν κάποιον βρίζουν, λέει ὁ ὕβριστής του:

—Μωρέ τόν στόλισα γιά τά καλά!

Εἶναι βεβαίως κακό τό νά βρίζεις ἄνθρωπο. Ἀλλά τό νά βρίζεις τό Θεάνθρωπο, εἶναι χυδαῖο, εἶναι φρικτό.

- Στολίζουμε τόν Ἐπιτάφιο τῆς Μεγ. Παρασκευῆς μέ λουλούδια. Ἄλλ' ὁ πολύς κόσμος πῶς στολίζει τό Χριστό; Μέ τό παραμικρό Τόν στολίζει μέ κάποια βλασφημία. Γιά ἓνα π.χ. σφύριγμα διαιτητοῦ σέ ποδοσφαιρικό ἀγῶνα, πού θεωρεῖται ἄδικο, χιλιάδες Ἑλληνες βλασφημοῦν χυδαῖα τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Μερικοὶ στολίζουμε τόν Ἐπιτάφιο καί τόν ντύνουμε μέ λουλούδια.

Ἄλλ' οἱ περισσότεροι τὸν γδύνουν μὲ τὴν ἀσέβειά τους καὶ τὸν ἐμπαίζουν. Σέ ὅποιοδήποτε στέκι δουλειᾶς ἢ μαζικῆς συνάξεως ἀκουσθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, θ' ἀκουσθῆ δυστυχῶς ἐμπαϊζόμενο, χλευαζόμενο, εἰρωνευόμενο.

● Νομίζουμε ἐμεῖς, οἱ λεγόμενοι χριστιανοί, ὅτι μὲ τὰ λουλούδια τῆς Μεγ. Παρασκευῆς ξοφλάμε τὸ χρέος μας. Ἀλλά δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὰ δικά μας λουλούδια ὁ Χριστός, ἀφοῦ κανένας δὲν στολίζεται μὲ τόσα λουλούδια, ὅσα ὁ Χριστός. Ὅλα τὰ ἄνθη τῆς ἀνοιξέως δικά Του εἶναι. Γι' αὐτὸν ἀποπνέουν τὸ ἄρωμά τους. Σὰν νὰ θέλουν μὲ τὴν εὐωδιά τους νὰ ἐξουδετερώσουν τὴ δική μας δυσσομία. Κανένας δὲν στολίζεται μὲ τόσα λουλούδια, ὅσα ὁ Χριστός, ἀλλά καὶ κανένας δὲν στολίζεται μὲ τόσες ὕβρεις καὶ βλασφημίες καὶ περιπαιγμούς, ὅσο ὁ Χριστός. «Ἐνέπαιζον -τότε- αὐτόν» (Ματθ. κζ' 29). Καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐμπαίζουν τὸ ὄνομά Του.

Ἄποροῦμε καὶ ὑποκριτικὰ ρωτᾶμε: «Κύριε, πότε σέ εἶδομεν γυμνόν καὶ οὐ περιεβάλομεν;» (Ματθ. κε' 44). Πότε; Ὅταν τὸν ξεγυμνώνουν ἀπὸ τὸ θεϊκό Του μεγαλεῖο καὶ τὸν ἐξευτελίζουν, ἐσύ τί κάνεις; Τὸν ντύνεις μὲ τὴν ὁμολογία σου ἢ τὸν ἀφήνεις ἐκτεθειμένο στό «χῦδην» ὄγλο;

«Ἐνέπαιζον αὐτόν».

● Τὸν γύμνωσαν. Γιατί παραπονούμεθα ἐμεῖς, ὅταν μᾶς ἐξευτελίζουν; Εἴμαστε καλύτεροι, τιμιώτεροι ἀπὸ τὸν Χριστό, πού Του ἐξευτέλισαν ὅλο τὸ σῶμα; Ὁ ὕμνογράφος, συγκινημένος ἀπὸ ὅσα ὑπέστη, λέει: «Ἐκαστον μέλος τῆς ἀγίας σου σαρκὸς ἀτιμίαν δι' ἡμᾶς ὑπέμεινε» (ἀπὸ τοὺς αἴνους τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς). Ὁ δὲ ἱερός Χρυσόστομος ὑπογραμμίζει: «Οὐδέ μέλος ἓν, ἀλλ' ἅπαν τὸ σῶμα ὅλον διόλου ὑβρίζετο· ἢ κεφαλὴ διὰ τοῦ στεφάνου καὶ τοῦ καλάμου καὶ τοῦ κολαφίζεσθαι· τὸ

πρόσωπον ἐμπυτόμενον· αἰ σιαγόνες ραπιζόμεναι· τὸ σῶμα ὅλον διὰ τῶν μαστίγων, διὰ τῆς περιβολῆς τῆς χλαμύδος, καὶ τῆς προσποιητῆς προσκυνήσεως· ἢ χεῖρ διὰ τοῦ καλάμου, ὃν ἔδωκαν ἀντί σκήπτρου κατέχειν αὐτόν· τὸ στόμα πάλιν διὰ τῆς τοῦ ὄξους προσκομιδῆς» (Ε.Π.Ε. 12,320).

Πῶς ἔντυσε ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο!

Ἀντιθέσεις!

● Πῶς ἔντυσαν οἱ ἄνθρωποι τὸ Χριστό καὶ πῶς ἔντυσε ὁ Χριστός τὸν ἄνθρωπο! Ὅλα τὰ δημιουργήματά Του ὁ Θεὸς τὰ ἔντυσε μὲ τὴν προσωπική Του τέχνη. Ἄρκει νὰ δῆ κανεῖς, πῶς ἔντυσε καὶ ντύνει τὰ λουλούδια, γιὰ νὰ θαυμάσει τὴν ὑφαντική τέχνη τοῦ Θεοῦ. «Καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; -ρωτᾷει ὁ Κύριος.- Καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ. Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι οὐδέ Σολομῶν περιεβάλλετο ὡς ἐν τούτων» (Ματθ. στ' 28-29).

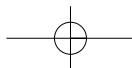
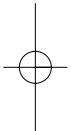
Τὸν ἄνθρωπο εἰδικὰ τὸν ἔντυσε, μὲ τὴ δική Του, τὴν προσωπική στολή. Θεοῦφαντη ἢ στολή, μὲ τὴν ὁποία ἔντυσε τὸ ὠραιότερο πλάσμα Του. Τὸ κατέστησε εἰκόνα δική Του.

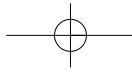
● Πῶς ἔντυσαν οἱ ἄνθρωποι τὸ Χριστό καὶ πῶς ντύνει ὁ Χριστός τὸν ἄνθρωπο! Οἱ στρατιῶτες τοῦ βγάζουν τὸ δικό Του χιτῶνα, τὸν ἄρραφο, καὶ Τοῦ φορᾶνε φεύτικο ἱμάτιο. Ὁ Χριστός θὰ μᾶς βγάλῃ τὸ ρούχο τῆς φθορᾶς καὶ θὰ μᾶς ντύσῃ τὸ φόρεμα τῆς ἀφθαρσίας, τὴ στολή τῆς ἀθανασίας. «Δεῖ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν» (Α' Κορ. ιε' 32).

Κένωσις

«Ἐξέδυσάν με τὰ ἱμάτιά μου καὶ ἐνέδυσάν με χλαμύδα κοκκίνην!»

● Αὐτὴ ἡ πράξις φανερώνει καὶ τὴν κένωσι τοῦ Χριστοῦ, τὴν ταπεινώσι Του. Πρὶν οἱ ἐχθροὶ τὸν ἀπογυμνώσουν ἀπὸ τῆ

στολή, πού ως άνθρωπος φοροῦσε, ὁ ἴδιος εἶχε ἀπογυμνώσει τόν ἑαυτό Του μπροστά στά μάτια τῶν ἀνθρώπων ἀπ' τή στολή πού ως Θεός φοροῦσε. «Δί' ἡμᾶς ἐφάνη ταπεινός ἄνθρωπος» (ἀπό τόν Ἀκάθιστο Ὑμνο). Ποιός; Ἐκεῖνος, πού εἶναι ντυμένος τή στολή τῆς Θεότητας!

• Ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ἄκρα Ταπεινωσις. Χωρίς νά παύση νά εἶναι Θεός, ντύθηκε τή στολή τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ στρατηγός δέν χάνει τό ἀξίωμά του, ὅταν βγάξη τή στολή τήν ἔνδοξη καί φοράη στολή ἀγγαρείας. Τό ἀξίωμα παραμένει. Δέν ἔχασε ὁ Θεός Λόγος τό Θεϊκό Του ἀξίωμα, ὅταν ντύθηκε τήν ἀνθρωπίνη φύσι. Μόνο, πού ἡ στολή τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι στολή ἀγγαρείας, ἀλλ' εἶναι στολή διακονίας. Ὅ,τι ἔκανε, τό ἔκανε ἐκούσια καί στόν τέλειο βαθμό. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τοσοῦτον ὑπέρ ἡμῶν καταβῆναι κατηξίωσεν, ὡς καί ταῦτα παθεῖν καί παιδεῦσαι πᾶσαν ἡμᾶς ἀρετήν» (Ε.Π.Ε. 12,322).

Μετὰ φραση: Τόσο πολύ γιά μᾶς ταπεινώθηκε, ὥστε νά ὑποστή ὅλα αὐτά, προκειμένου νά μᾶς διδάξει ὅλη τήν ἀρετή.

• Πόσο μᾶς διδάσκει ἡ ἄκρα ταπεινωσις τοῦ Χριστοῦ! Μᾶς διδάσκει νά συγκαταβαίνομε. Τί εἴμαστε; Δέν χάνουμε τήν ἀξία μας, ἂν ντυθοῦμε τή στολή τῆς διακονίας.

• Μᾶς διδάσκει τήν πρᾶότητα. Θά μᾶς ξεγυμνώσουν κάποτε; Θά μᾶς ἐξευτελίσουν; Θά μᾶς ὑποτιμήσουν; Ὑπόδειγμά μας ἄς εἶναι ὁ Κύριος. Λέει ὁ Μέγας Βασίλειος: «Γυμνός μπῆκες στόν κόσμον, γυμνός καί θά φύγης... Δέν εἶναι κακό ἡ φτώχεια. Κακό εἶναι τό νά μὴν ὑπομένης μέ γενναιότητα τή φτώχεια. Νά θυμᾶσαι τόν Κύριον, πού, ἐνῶ ἦταν πλούσιος, ἔγινε γιά μᾶς φτωχός... Ἄν ὀργισθῆς γιατί σέ ἔβρισαν, εἶναι σάν νά ἐπιβεβαιώνης τίς βρισιές. Διότι τί εἶναι πιό ἀσύνετο ἀπ' τήν ὀργή; Ἄν παραμείνης νηφάλιος, θά ντρο-

πιάσης αὐτόν πού βρίζει καί θ' ἀποδείξῃς ἔμπρακτα τή σωφροσύνη σου. Ραπίστηκες; Ἀλλά κι ὁ Κύριος ραπίστηκε. Σέ ἔφτυσαν; Ἀλλά καί τόν Κύριον τόν ἔφτυσαν. Διότι δέν ἔκρυψε τό πρόσωπό Του ἀπό τά φτυσίματα τῆς ντροπῆς. Συκοφαντήθηκες; Καί ὁ Κύριος, ὁ Κριτής, συκοφαντήθηκε. Σοῦ ξέσχισαν τό χιτῶνα; Ἀλλά καί τόν Κύριον τόν ξεγύμνωσαν... Ἀκόμα δέν καταδικάστηκες, ἀκόμα δέν σταυρώθηκες. Σοῦ λείπουν πολλά, γιά νά Τοῦ μοιάσεις» (Ε.Π.Ε. 6,172).

Μάτια

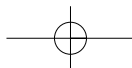
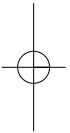
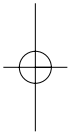
«Ἐξέδυσάν με τά ἱμάτιά μου καί ἐνέδυσάν με χλαμύδα κοκκίνη!»

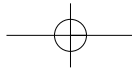
• Τόν γυμνώνουν γιά νά τόν ἐμπαΐξουν. Ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ ἥλιος εἶναι πάντοτε ντυμένος μέ τή λάμψη του. Σέ κάποια φάσι φαίνεται σάν νά γυμνώνεται ἀπό τό φῶς καί τήν ἀκτινοβολία. Ἀλλά τί συμβαίνει; Σύννεφα μαῦρα, σκοτεινά, συσσωρεύονται καί σκεπάζουν τό φῶς τοῦ ἡλίου. Ἄν, λοιπόν, τά σύννεφα μποροῦν ν' ἀπογυμνώσουν τόν ἥλιο ἀπό τή λάμψη του, ἄλλο τόσο, καί πολύ περισσότερο, ἦταν δυνατόν τότε, τή Μεγ. Παρασκευή, καί σήμερα, τά νέφη τῆς κακίας καί τῆς ἀσεβείας ν' ἀπογυμνώσουν τόν Χριστό ἀπ' τό μεγαλεῖο Του, ἀπό τό γεγονός, ὅτι εἶναι «ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς» (Ἐβρ. 1,3).

Μάτια προσπαθοῦσαν τότε. Μάτια καί σήμερα.

• Ἐμπαΐκτες καί σταυρωτές τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὅσοι ἀπογυμνώνουν τά παιδιά καί τούς νέους ἀπ' τή στολή τῆς πίστεως καί τῆς ἀγνότητος καί τούς φορᾶνε τά κουρέλια τῆς ἐξουθενώσεως: τά καθιστοῦν ζητιάνους τῆς φευτικής χαρᾶς καί πτώματα τῶν ναρκωτικῶν.

• Ἐμπαΐκτες καί σταυρωτές τοῦ Χριστοῦ εἶναι καί ὅσοι ἀπογυμνώνουν τόν ἑαυτό τους ἀπό τή χάρι. Ὁ Διάβολος

μᾶς βγάζει τὰ ροῦχα τὰ λευκά, πού κάποτε φορέσαμε. Ντυθήκαμε τό Χριστό τή στιγμή τοῦ βαπτίσματος. «Χριστόν ἐνεδύθημεν». Καί ξαφνικά ντυνόμαστε τὰ κουρέλια τῆς ἁμαρτίας. Μᾶς ἀπογυμνώνουν ἀπό τή στολή τῆς καθαρότητας. Μᾶς πληγώνουν μέ τὰ χτυπήματα τοῦ κακοῦ. Φταίμε κι ἐμεῖς. Ἀπογυμνώνεται ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Καί ὅμως! Δέν μᾶς ἐκδικεῖται, ἀλλά μᾶς περιμένει. Γι' αὐτό βρίσκεται γυμνός Ἐκεῖνος στό Σταυρό, γιά νά ντύση ἐμᾶς μέ τή στολή τῆς χάριτος. «Ἐνδύσασθε τήν στολήν τήν πρώτην» (Λουκ. ιε' 22).

Προφητείας ἐκπλήρωσις

Ἄλλ' ὑπάρχουν καί βαθύτεροι λόγοι, πού δέχτηκε νά Τόν γυμνώσουν. Ὁ ἕνας προφητικός. Πρόκειται γιά τήν ἐκπλήρωσι τῆς προφητείας. Συνέβηκε μέ τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ὅ,τι συμβαίνει μέ τόν ἥλιο. Ἐνῶ λάμπει, ξαφνικά τό πρόσωπό του ἀλλοιώνεται. Ὅλο καί σβήνει. Παθαίνει ἐκλειψι. Ἔτσι εἶδε ὁ προφήτης Ἡσαΐας τό πρόσωπο τοῦ Μεσσία, πού εἶναι ὁ Ἥλιος τῆς Θεότητας. Τή στιγμή τοῦ Πάθους εἶδε τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ντυμένο μέ «ἀτιμίαν».

Θέλησε ὁ Χριστός ν' ἀποβάλλη πρὸς στιγμήν τό κάλλος Του. Αὐτός, πού εἶναι «ὁ ὠραῖος κάλλει παρά τούς υἱούς τῶν ἀνθρώπων». Θέλησε νά φανεῖ ἄσχημος Ἐκεῖνος, προκειμένου νά ντύση μέ ὁμορφιά τή δική μας δύσμορφη ὕπαρξη. Τά λόγια τοῦ προφήτη: «Οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῶ, οὐδέ δόξα. Καί εἶδομεν αὐτόν καί οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδέ κάλλος, ἀλλά τό εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον καί ἐκλειπὸν παρά πάντας τούς υἱούς τῶν ἀνθρώπων. Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν καί εἰδῶς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τό πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτιμάσθη καί οὐκ ἐλογίσθη» (Ἠσ. νγ' 2-3).

Ἡ κόκκινη ἀγάπη Του

«Ἐξέδυσάν με τὰ ἱμάτιά μου καί ἐνέδυσάν

με χλαμύδα κοκκίνη»! Χλαμύδα κοκκίνη! Γιατί;

● Γιά νά ἐμπαίξουν τόν Χριστό. Οἱ βασιλεῖς φοροῦσαν κόκκινη πορφύρα. Χλευάζουν, λοιπόν τόν Κύριο:

—*Εἶπες, ὅτι εἶσαι βασιλιάς, ἔ; Χά! Χά! Χά! Πάρε, λοιπόν τό σκῆπτρο σου, βασιλιά! Πάρε καί τό στέμμα σου! Νά σέ ντύσουμε καί μέ βασιλική πορφύρα!*

Καλάμι-ἀγκάθινο στεφάνι-κόκκινο πανί! Περιπαίζουν τόν Κύριο, ἐνῶ οἱ ἴδιοι εἶναι περιγέλοι τῆς ἁμαρτίας.

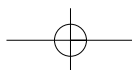
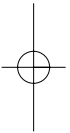
● Γιά νά μᾶς διδάξη δέχτηκε τήν ταπεινωσι τῆς κόκκινης χλαμύδας. Μία ἀκόμα κένωσι. Πόσο ἐμεῖς ἀλλοιώνουμε τήν εἰκόνα Του! Οἱ ἐκπρόσωποί του, ἱερεῖς καί ἀρχιερεῖς, ντυμένοι μέ πανάκριβα ἱμάτια (ἄμφια). Καί οἱ δικοί Του, οἱ χριστιανοί, βυθισμένοι μέσα στήν πολυτέλεια. Δέν ἀγαπᾶμε τήν ἀπλότητα. Ἀποστρεφόμεθα τή λιτότητα. Ἀλλά καί δέν ἀντέχουμε τόν ἐξευτελισμό τοῦ κόσμου, τούς ἐμπαίγμούς γιά τόν Χριστό, «τόν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ» (Ἐβρ. ιγ' 13. Ματθ. ε' 10).

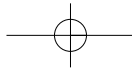
● Μέ κόκκινη χλαμύδα Σέ ἔντυσαν, Κύριε, διότι ἐσύ μᾶς ἔντυσες μέ τήν κόκκινη ἀγάπη σου. Ὁ Σταυρός Σου εἶναι ἡ κόκκινη ἀγάπη. Εἶναι τό Αἶμα Σου. Καί τό δικό Σου Αἶμα, Κύριε, ξεπλένει τή δική μας λερωμένη στολή. Φόρεσες ἐσύ, Κύριε, κόκκινη χλαμύδα, γιά νά φορέσουμε ἐμεῖς στολή λευκή.

Ἦμασταν κάποτε λευκοί καί γίναμε κόκκινοι, γεμάτοι κακότητα, ἀτιμίες καί ἐγκλήματα, αἰμοδιψεῖς (Ψαλμ. θ' 28. Ρωμ. γ' 15). Γίνεσαι τώρα ἐσύ, Κύριε, κόκκινος, γιά νά γίνουμε ἐμεῖς λευκοί. Μέ τό κόκκινο Αἶμα Σου μᾶς λευκαίνεις.

Σέ εὐχαριστοῦμε, Κύριε. Δόσε μας συντριβή καί μετάνοια, γιά νά λευκαίνεται ἡ ψυχὴ μας. «Καθάρισον, Κύριε, τόν ρύπον τῆς ψυχῆς μου καί σῶσόν με ὡς Φιλάνθρωπος».

Δ.Γ.Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Δέν υπάρχουν στην Ἐκκλησία επίσημοι καί μί

Αρέσκεται σέ παραδείγματα ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος στήν Καθολική του ἐπιστολή. Ὅσα λέει, τά ἐξηγεῖ μέ ἀπλά καί ζωντανά παραδείγματα. Τό πιό ἴσως χαρακτηριστικό παράδειγμα εἶναι αὐτό, πού ἔχει σχέση μέ τήν ἐκκλησιαστική σὺνάξι, μέ τίς **διακρίσεις**, πού δυστυχῶς παρατηροῦνται καί στόν οἶκο τοῦ Κυρίου, μέ τίς ἀδικίες, μέ τόν χωρισμό τῶν ἀνθρώπων σέ πλουσίους καί φτωχοῦς, σέ ἐπισήμους καί ἀσήμους. Γιά τό θέμα τῆς **προσωποληψίας**, πού πληγώνει τούς φτωχοῦς καί πονεμένους καί ἀπό τό ἄλλο μέρος κολακεύει τούς «ἐν ἐξουσία» ὄντας, ἀναφέρει τό ἑξῆς παράδειγμα:

Βρίσκεστε, λέει, στήν σὺνάξι τῆς Ἐκκλησίας. Ξαφνικά μπαίνει μέσα κάποιος, μέ φανταχτερή παρουσία, πού φοράει χρυσά δαχτυλίδια καί ροῦχα πολυτελέστατα. Φαίνεται ἄνθρωπος ὑψηλῆς κοινωνικῆς καί οἰκονομικῆς στάθμης. Ἕνας χριστιανός μέ καθαρά **φαρισαϊκή νοοτροπία**, πού ἔχει τήν ἀπαίτησι ὅλοι αὐτόν νά κοιτᾶνε, ὅλοι αὐτόν νά τιμᾶνε, ὅλοι νά τοῦ κάνουν ὑποκλίσεις.

Εἰσέρχεται, λοιπόν, ὁ κύριος (τάδε) μέ πασίγνωστο ὄνομα καί ὑψηλή κοινωνική θέσι. Ἡ εἴσοδος του πρέπει νά διακόψη ἀκόμα καί τήν ἱερή ἀκολουθία!

Ἀμέσως κάποιος ἀπό τούς ὄρισμένους γιά τήν τάξι, σπεύδει νά ὑποδεχτῆ τόν πλούσιο. Τοῦ κάνει βαθειά ὑπόκλισι, τόν ὑποδέχεται μέ ἀβροφροσύνη, ἀνοίγει διάδρομο νά περάσει καί τοῦ προσφέρει πρωτοκαθεδρία, λέγοντας:

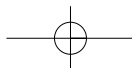
— *Περάστε, περάστε! Περάστε μπροστά! Σᾶς ἀνήκει σπουδαία θέσις!*

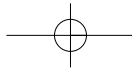
Καί βέβαια ἡ παρουσία τοῦ ἐπισήμου μεριάζει γιά κάμποση ὥρα τήν ὅλη λατρεία, μέχρι νά δώση τή δυνατότητα καί στόν προεστῶτα (λειτουργό) νά καλωσορίσῃ τόν ἐγνώσταρο «χριστιανό», πού δέν κατάλαβε ἀκόμα, ὅτι «πάντες ἐν ἔσμεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. γ' 28).

● Καί τήν ὥρα πού τακτοποιεῖ ὁ ταξιθέτης (ὁ ἐπίτροπος, θά λέγαμε) τόν πλούσιο, νά σου καί μπαίνει μέσα στήν ἐκκλησία ἓνα **φτωχαδάκι**. Φοράει κάτι εὐτελεῖ καί μπαλωμένα ροῦχα καί φαίνεται ἀδύναμος καί πεινασμένος. Ὁ ταξιθέτης δυσφορεῖ γιά τή ρυπαρά του ἐσθῆτα καί τοῦ ρίχνει μία περιφρονητική ματιά. Γιά κάποια στιγμή σκέφτηκε νά τόν πετάξῃ ἔξω. Μά ὅταν βλέπῃ τόν ταπεινό καί πιστό δοῦλο τοῦ Θεοῦ νά προχωρῇ γιά νά βρῇ μία θέσι ὥστε νά μπορῇ νά ἀφοσιωθῇ στήν προσευχή καί στόν λόγο τοῦ Θεοῦ, σπεύδει, τόν σταματᾶ καί λίαν περιφρονητικά τοῦ λέει:

— *Ἔ, πού πᾶς; Μή προχωρᾶς. Στάσου ἐκεῖ στό τέλος, στά τελευταῖα σκαλοπάτια! Μή χαλᾶς τήν ὅλη ἀτμόσφαιρα μέ τήν κουρδελιασμένη σου ὄψιν!...*

Καί συνοψίζει ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος: Ἄν κάτι τέτοιο συνέβαινε μέσα στήν ἐκκλησία, δέν θάταν προσωποληψία; Καί αὐτός πού θάκανε μία τέτοια διάκρισι, δέν θ' ἀμάρτανε μέσα του, στή συνείδησί του; Ὅσοι προβαίνουν σέ τέτοιες μεροληπτικές ἐνέργειες, ἐμπνέονται ἀπό διαλογισμούς πονηρούς. Ἄς δοῦμε τά θεόπνευστα λόγια τοῦ ἁγίου Ἰακώβου: «*Εάν εἰσέλθῃ εἰς τήν συναγωγὴν ὑμῶν ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ, εἰσέλθῃ δέ καί πτωχός ἐν ρυπαρᾷ ἐσθῆτι, καί ἐπιβλέψῃ*

τε ἐπὶ τὸν φοροῦντα τὴν ἐσθῆτα τὴν λαμπρὰν καὶ εἵπτε αὐτῷ, σὺ κάθου ὧδε καλῶς, καὶ τῷ παυχῷ εἵπτε, σὺ στήθι ἐκεῖ ἢ κάθου ὧδε ὑπὸ τὸ ὑποπόδιόν μου, καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἐγένεσθε κριταὶ διαλογισμῶν πονηρῶν;» (Ίακ. β' 2-4). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ἄν π.χ. στή σύναξί σας μπη κάποιος ἄνθρωπος μέ χρυσᾶ δακτυλίδια καὶ μέ λαμπρὰ ροῦχα καὶ μπη κι ἕνας φτωχός μέ λερωμένα ροῦχα, τί θά κάνετε; Θά πῆτε στόν πλούσιο μέ τά φανταχτερά ροῦχα, “Ἐλα, κάθησε σὺ στήν ἐπισημη θέσι”; Κι ὕστερα θά πῆτε στό φτωχό, “Σὺ μή προχωρᾶς, κάθησε ἐκεῖ στήν τελευταία θέσι, πιό μακριά ἀπό ὅλους”; Ἄν πῆτε καὶ συμπεριφερθῆτε ἔτσι, σᾶς ρωτᾶω: Δέν κάνετε διακρίσεις; Δέν κρίνετε μέ πονηρά καὶ ἄδικα κριτήρια;».

● Τρία διδάγματα βγαίνουν ἀπό τὸ ζωντανό παράδειγμα τοῦ Ἰακώβου:

● **Πρῶτον:** Οἱ ἄνθρωποι συνήθως ἐντυπωσιάζονται ἀπό τά ἐξωτερικά φανταχτερά πράγματα: ροῦχα, στολίδια, πτυχία, θέσεις, δωρεές ἐπιδεικτικές κ.λπ. Εἶναι ῥηχοὶ ἄνθρωποι, ἐπιπόλαιοι. Ἡ **ἐπίδειξις** ἀπό τὸ ἕνα μέρος καὶ ἡ **κολακεία** ἀπό τὸ ἄλλο μολύνουν μέ σατανικό τρόπο τὸν χῶρο τῆς λατρείας.

● **Δεύτερον:** Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου δέν ἐγκεῖται στὰ ἐξωτερικά. «Οὐ τὸ ὁρώμενον ἄνθρωπος». Κάτω ἀπὸ εὐτελεῆ ράκη μπορεῖ νά κρύβεται κάποιος ἅγιος, καὶ κάτω ἀπὸ βασιλικές ἀλουργίδες μπορεῖ νά κρύβεται κάποιος ἀνθρωπόμορφος τέρας.

Κάποτε ἀντιπροσωπεῖα κληρικῶν μετέβη στήν Κωνσταντινούπολι, γιά νά ζητήσῃ ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Ἰουλιανὸν (491-518 μ.Χ.) νά πάψῃ νά ὑποστηρίξῃ τοὺς αἰρετικούς, ἀνάμεσά τους καὶ ὁ **ἅγιος Σάββας**. Ἄσκημος στήν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι. Δέν τὸν ἄφησαν νά περάσῃ, ἐπειδὴ ἦταν ντυμένος μέ τριμμένο ράσο. Ὁ βασιλιάς, πού μέ λαχτάρα ποθοῦσε νά δῇ τὸν φημισμένο Ἅγιο, τοὺς ρώτησε:

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς εἶναι ὁ ἡγούμενος Σάββας;

— Μεγαλειότατε, ὁ Σάββας εἶναι ἔξω. Δέν τὸν ἄφησαν νά περάσῃ!

Ἄμέσως δόθηκε ἐντολή νά περάσῃ ὁ Ἅγιος, πού ὅμως κρυβόταν μέσα σὲ εὐτελεῆ ροῦχα. Ναι ὑπάρχουν ἅγιοι κρυμμένοι στήν ταπεινὴ ἐμφάνισι. Ἡ μᾶλλον δέν ὑπάρχουν στό χῶρο τῆς ἀπόλυτης ἰσότητος ἄσκημοι καὶ ἐπίσημοι. «Τί γὰρ εὐτελέστερον σπηλαίου; Τί δὲ ταπεινότερον σπαργάνων; Ἐν οἷς διέλαμψεν ὁ τῆς Θεότητός Σου πλοῦτος...» (ὑπακοή τῶν Χριστουγέννων).

● Καὶ ἀντίθετα, ὑπάρχουν τέρατα ντυμένα μέσα στίς γοῦνες καὶ στίς κοσμικὲς δόξες. Τέτοιο τέρας, ὁ Νέρωνας, ἦταν ντυμένο μ' ὅλη τὴ βασιλικὴ δόξα!

● **Τρίτον:** Στήν ἐκκλησία, στό ναὸ δέν ἐπιτρέπονται οἱ **διακρίσεις**. Οἱ κενόδοξοι ζητοῦν νά τιμῶνται, ἀπαθανατίζοντας τὸ ὄνομά τους!

— Θέλουν τ' ὄνομά τους στόν πολυέλαιο, πού δώρισαν.

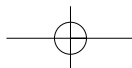
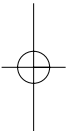
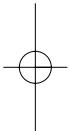
— Θέλουν ξεχωριστὴ θέσι, δικό τους στασίδι.

— Θέλουν νά τοὺς δύνουν σημασία, γιατί τάχα εἶναι σπουδαῖοι!

— Θέλουν διακρίσεις ἀκόμα καὶ στό ἀντίδωρο...

● Ἡ ἐκκλησία ὅμως εἶναι ὁ τόπος τοῦ **ἀπροσωπολήπτου** Θεοῦ. Ἄν εἴμαστε ἀληθινοὶ χριστιανοί, θά ἔχουμε τὸ αἶσθημα ὅτι οὔτε ἡ τελευταία θέσις μᾶς ἀξίζει.

Οἱ παράγοντες τοῦ ναοῦ (ιερεῖς, ἐπίτροποι κ.λπ.) ἄς μὴ κάνουν διακρίσεις. Σκανδαλίζουν μέ τίς διακρίσεις καὶ διώχουν ἀνθρώπους, πού δέν ἀνέχονται νά βλέπουν νά τιμῶνται ἰδιαίτερα οἱ πλούσιοι μέσ' στήν ἐκκλησία, νά τιμῶνται οἱ «ἡμέτεροι» καὶ νά περιφρονοῦνται οἱ ἄλλοι.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Νόμος καί πίστις

Ρωμ. ι' 3-5

Σωτηρία ιδιωπική; (στ. 3)

Καί πάλι μέ συμπάθεια βλέπει ὁ Παῦλος τούς Ἰουδαίους. Δέν ἀρνεῖται τί μεγάλη τους πλάνη, ὅτι, δηλαδή, νόμιζαν πώς μόνοι τους θά σωθοῦν, διαθέτοντας τά «*ἔργα τοῦ νόμου*». Ἄλλά καί τούς καταλογίζει ἕνα ἐλαφρυντικό, τήν ἄγνοια. «*Ἄγνοοῦντες τίν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην*» (στ. 3). Εἶχαν ἀκούσει βεβαίως γιά τήν «*δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ*». Ποιά ἦταν; Ὁ Χριστός τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως. Γι' αὐτό ἤλθε ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο: Γιά νά στήση τό Σταυρό τῆς Δικαιοσύνης (=δικαιώσεως). Ἄλλο τά δικά μας ἔργα καί ἄλλο τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ:

- Τά δικά μας ἔργα, ὅσο σπουδαῖα, ἀγνά καί θεοφιλῆ κι ἄν εἶναι, εἶναι ἔργα ἀγάπης. Δέν εἶναι ἔργα δικαιώσεως. Δέν μποροῦν μόνα τους νά μᾶς σώσουν. Καί διότι δέν εἶναι τέλεια, ἀλλά καί διότι μαζί μέ τά καλά μας ἔργα ἔχουμε καί πλῆθος ἁμαρτιῶν. Κι ἄν ἀκόμα λειτουργοῦσε τό σχῆμα «*Τόσες ἁμαρτίες, τόσα καλά ἔργα!*» καί ἦταν δυνατόν ἕνα καλό ἔργο νά ἐξαλείψῃ μία ἁμαρτία μας, καί πάλι θά ἦταν ἀδύνατον νά σωθοῦμε. Οἱ ἁμαρτίες μας εἶναι ἀπείρως περισσότερες ἀπό τά θρησκευτικά καί καλά μας ἔργα. Τά ἔργα μας δέν ἔχουν ἱματική ιδιότητα. Καί ἐξ ἄλλου τά ἔργα μας δέν εἶναι τελείως καθαρὰ. Γι' αὐτό λογίζονται μέν ὡς ἔργα ἀγάπης στό Θεό καί στό λαό Του, ἀλλ' ἐπ' οὐδενί ἔργα «δικαιοσύνης».

- Τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἔργο καί ἀγάπης καί δικαιοσύνης. Ξεκινᾷ ἀπό ἀγάπη καί καταλήγει στή δικαιοσύνη, στή δικαίωσί μας. Δέν καταργεῖ, λοιπόν, ὁ Παῦλος τά καλά ἔργα, οὔτε τά λατρευτικά. Ἀπλῶς δέν δίνει στά ἔργα λυτρωτική σημασία. Ἐπάρχουν οἱ καρποί ὡς δείγμα ὠφελιμότητας τοῦ δέντρο,

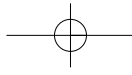
ἀλλά δέν γέννησαν τό δέντρο οἱ καρποί του. Ἡ ρίζα γέννησε τό δέντρο καί οἱ καρποί ἔρχονται ὡς ἀποδείξεις υπάρξεως τοῦ δένδρου. Δένδρο εἶναι ἡ σωτηρία («δικαιοσύνη»). Ρίζα εἶναι ὁ Χριστός. Καρποί εἶναι τά ἔργα μας.

Οἱ Ἰουδαῖοι, πού ἔθλιβαν πολύ τόν ἀπόστολο Παῦλο, ἀπαιτοῦσαν τρόπον τινα τί δικαιοσύνη (τί σωτηρία) ὡς ἀμοιβή τῶν ἔργων τους, καί μάλιστα τῶν τυπολατρικῶν ἔργων, πού δέν τούς στοίχιζαν καί τίποτε. Ξεχνούσαν, ὅτι ἡ δικαιοσύνη (ἡ δικαίωσις) εἶναι δῶρο, καί ὄχι ἀμοιβή. Εἶναι χάρισμα, ὄχι ἀξιομισθία.

Τό σκεπτικό τῶν Ἰουδαίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦταν:

—*Τί τόν χρειαζόμαστε τό Χριστό; Ἐμεῖς ἔχουμε τό νόμο. Εἴμαστε τηρητές τοῦ νόμου. Ἐχουμε τόσο πλούσια θρησκευτική ζωή. Νηστεύουμε, προσευχόμαστε, κάνουμε καί ἐλεημοσύνες. Δέν εἴμαστε ἄτιμοι, οὔτε σαρκολάτρες. Σεβόμαστε τόν πατέρα μας καί τί μητέρα μας. Προσέχουμε νά μή σκοτώσουμε ἢ νά μὴ ἀδικήσουμε κανένα!*

- Ἔλα τώρα, Θεέ, ἄνοιξε τό ταμεῖο σου καί πλήρωνε. Δός τους κι ἀπό ἕνα εἰσιτήριο γιά τόν παράδεισο! Παραξενευόμεθα μ' αὐτή τί νοοτροπία; Μά αὐτή τί νοοτροπία δέν καυτηρίασε ὁ Κύριος στό πρόσωπο τοῦ φαρισαίου, πού ἤθελε νά αὐτοδικαιωθῆ; (Λουκ. ιν' 10-14). Αὐτή τί νοοτροπία δέν ὀνομάζει στήν πρός Ρωμαίους ὁ Παῦλος «*ἰδίαν δικαιοσύνην*»; Καί αὐτή ἡ νοοτροπία δέν ἐπικρατεῖ στους περισσότερους τῶν λεγομένων σήμερα χριστιανῶν; Αὐτοσωτηρία, ὄχι χριστοσωτηρία! Αὐτό παρατηροῦμε συνήθως. Καί στους μέν καί στους δέ καί σ' ὅσους βρίσκονται ἀπομακρυσμένοι ἀπό τήν ὀρθόδοξο ζωή, ἀλλά καί σ' ὅσους ἐμφανίζουν κάποια ἐντονη θρησκευτικότητα:

• Οί πρώτοι, οί λεγόμενοι κοσμικοί, θεωρούν τόν έαυτό τους σπουδαίο. Τούς μιλάς για τήν ανάγκη τής χάριτος, τής δωρεάς του Χριστού, στό μυστήριο τής έξομολογήσεως, και σου άντιτείνουν: «Γιατί; Έγώ είμαι ό καλύτερος χριστιανός. Ούτε έκλεψα ούτε άτίμασα ούτε σκότωσα. Δέν μου χρειάζεται ή έξομολόγησις». Αυτόδικαιώνονται, και μάλιστα όχι μέ καλά έργα, αλλά μέ τήν άποφυγή μερικων έγκλημάτων! Πολλοί ίσως νά έχουν άγνοια. Άλλ' οί περισσότεροι φανερώνουν τήν αυτάρκειά τους. Στήν πραγματικότητα δέν πιστεύουν στήν ανάγκη τής σωτηρίας. Δέν διακρίνουν τί σπουδαιότητα του θέματος, διότι διαφορετικά δέν εξηγείται ή έπιπολαιότητά τους.

• Οί άλλοι, οί λεγόμενοι θρησκευτικοί, έχουν τό δικό τους Ι.Χ. Ξεχωριστό ό καθένas τρόπο νά δείχνη τήν *«ιδίαν δικαιοσύνην»*. Έχουν βρῆ μαξιλαράκια, νά κοιμίζουν τί συνειδησί τους. Έχουν ανακαλύψει υποκατάστατα των μυστηρίων τής χάριτος. Έχουν συντάξει δικούς τους νόμους και κανόνες θρησκευτικής συμπεριφοράς.

• Ο Θεός έσπασε τί δική Του δικαιοσύνη, δηλαδή, τό τρόπαιο τής νίκης κατά τής άμαρτίας και του θανάτου, τό μέσο τής δικής μας σωτηρίας. Είναι ό Σταυρός Του. Έμεϊς λίγο πίο πέρα από τό πολýκαρπο δένδρο του Σταυρού σπίνουμε τό κακεκτικό δεντράκι των δικων μας έγωιστικων έργων. Περιφρονούμε τελείως τό Σταυρό και τί χάρη, πού άπ' εκείνον άπορρέει και στολίζουμε τό μαραμένο δεντράκι μας! Στήν πραγματικότητα περιφρονούμε και κλωτσάμε τό Πνεύμα τό Άγιο και δέν προσερχόμεθα στήν πίστι.

• Δέν υπάρχει ιδιωτικός τρόπος σωτηρίας ούτε άτομικός. Ένας είναι ό τρόπος τής σωτηρίας: Η κοινωνία του Χριστού. Ο Χριστός ανέλαβε για μας νά κάνη εκείνο, πού έμεϊς μόνοι μας δέν μπορούσαμε, ούτε μπορούμε νά κατορθώσουμε. Λοιπόν, τί πίο φυσικό και πίο λογικό και πίο συμφέρον από του νά δεχθούμε τήν άγάπη του Χριστού, ν' άποδεχθούμε τήν προσφορά Του και νά υποταχθούμε στο δικό Του σχέδιο και έργο για τί δική μας *«δικαιοσύνην»*, δηλαδή, σωτηρία;

• Ο Χριστός τό τέλος του Νόμου (στ. 4)

• Υπήρχε ό νόμος (ό Μωσαϊκός), από τό Θεό

δοσμένος. Άλλά για κάποιο σκοπό και για κάποιο καιρό συγκεκριμένο. Από τότε, πού και ό σκοπός εκπληρώθηκε και ό καιρός του τελείωσε, έπαυσε νά ισχύη ως υποχρεωτική θρησκευτική λειτουργία. Υπάρχει για νά θαυμάζουμε τήν πορεία και τί σταδιακή άποκάλυψη τής άγάπης του Θεού. Υπάρχει, για νά γνωρίζουμε και νά θαυμάζουμε τήν προϊστορία του Χριστού. Υπάρχει, για νά έτοιμαζόμεθα κι έμεϊς στήν ύποδοχή του μυστηρίου του Χριστού.

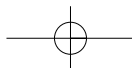
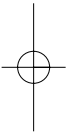
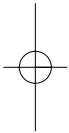
• Ο Χριστός έβαλε τελεία και παύλα στο Νόμο. Αυτός είναι ό Τέλειος Θεός. Τό Ευαγγέλιό Του ή τελεία διδασκαλία. Τό άτελές καταργείται. Γι' αυτό ό Παύλος ονομάζει τό Χριστό *«τέλος»* του νόμου: *«Τέλος γάρ νόμου Χριστός εις δικαιοσύνην παντί τῷ πιστεύοντι»* (στ. 4). Δηλαδή: Μέ τόν Χριστό μπαίνει τέλος στο νόμο, για νά μπορη νά δικαιώνεται όποιος πιστεύει στον Κύριο Ίησού.

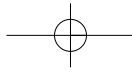
Μέ ποία έννοια είναι «τέλος του νόμου»;

• Μέ έννοια χρονική. Από τί στιγμή, πού ό άχρονος Θεός μπῆκε στο χρόνο, τελείωσε ή προθεσμία για κάποια προδρομική αποστολή, όπως ήταν αυτή του νόμου. Ο ρόλος του τελείωσε ως προς τό Χριστό και τί σωτηρία, όπως τελείωσε ό ρόλος και του Προδρόμου μετά τήν εμφάνισι του Κυρίου.

• Μέ έννοια τελειώσεως. Ο Χριστός τελειοποιεί τό νόμο. Τόση δυνατότητα θεϊκής άποκαλύψεως είχαν οί άνθρωποι, όση διά του Μωσαϊκού νόμου χάριστηκε. Όταν όμως ήλθε ό Θεός στή γῆ, τότε και ή δυνατότητα πνευματικής προσλήψεως του ανθρώπου αυξήθηκε σέ ύψιστο βαθμό. Έτσι ό Θεάνθρωπος Κύριος συνεπλήρωσε και τελειοποίησε τόν άτελη θεόδοτο νόμο. Ο Ίδιος διεκήρυξε: *«Οὐκ ἤλθον καταλῦσαι τόν νόμον ἢ τούς προφήτας, ἀλλά πληρῶσαι»* (Ματθ. ε' 17).

• Μέ έννοια τελολογική. Τέλος σημαίνει σκοπός. Ο Νόμος σκοπό είχε, τό Χριστό: νά έτοιμάση τούς ανθρώπους για τό Χριστό. Ο Χριστός είναι ή αρχή και τό τέλος. «Τά πάντα δι' αυτου και εις αυτον εκτισται» (Κολασ. α' 16). Λέγει σχετικά ό ιερός Χρυσόστομος: *«Τούτο οὖν τέλος ἦν του νόμου, και εις τουτο πάντα εβλεπε, και δια τουτο πάντα εγίνετο, και ανθρωπος»* (Ε .Π.Ε. 17,328). Μετάφρασις:

Αυτό, λοιπόν ήταν τό τέλος τοῦ νόμου. Σ' αὐτό ἀποσκοποῦσαν ὅλα. Γι' αὐτό γίνονταν ὅλα, καί οἱ ἐορτές καί οἱ ἐντολές καί οἱ θυσίες καί ὅλα τὰ ὑπόλοιπα, γιά νά δικαιωθῇ ὁ ἄνθρωπος.

● **Μέ ἔννοια ἐφαρμογῆς.** Ὁ νόμος παρέμενε ἀνεφάρμοστος ἀπό τοὺς ἀνθρώπους. Ἔνας ἐφάρμοσε τό νόμο: Ὁ Χριστός ὁ ἀναμάρτητος. Εἶναι ὁ τέλειος ἠθικός ἄνθρωπος, μέ κριτήριο τόν τέλειο Εὐαγγελικό νόμο, πολύ περισσότερο μέ βάσι τό Μωσαϊκό νόμο. Κυρίως μέ τήν πρώτη ἔννοια λέγεται ἀπό τόν Παῦλο τό «τέλος νόμου Χριστός». Τήν «δικαιοσύνη» πού ζητοῦσαν μέ τό νόμο, τήν βρίσκουν πιά μόνο στόν Χριστό, ἐφ' ὅσον, φυσικά, πιστεύουν καί ζοῦν τόν Χριστό: Ὅποιος ἔχει τό Χριστό, αὐτός ἔχει φθάσει στό τέλος τοῦ νόμου, στό σκοπό τοῦ νόμου, στή δικαίωσι. Λέει ὁ Χρυσόστομος: «*Εἰ γάρ τοῦ νόμου τέλος ὁ Χριστός, ὁ τόν Χριστόν οὐκ ἔχων, κἄν ἐκείνην ἔχειν δοκῆ, οὐκ ἔχει. Ὁ δέ τόν Χριστόν ἔχων, μή κατορθωκώς τόν νόμον, τό πᾶν εἴληψε*» (Ε.Π.Ε. 17,328). **Μετὰ φρασίς:** Ἄν τό τέλος τοῦ νόμου εἶναι ὁ Χριστός, ὅποιος δέν ἔχει τό Χριστό, κι ἄν ἀκόμα νομίζη πώς ἔχει τήν δικαίωσι, δέν τήν ἔχει. Ἐνῶ ὅποιος ἔχει τό Χριστό, κι ἄν ἀκόμα δέν ἔχη κατορθώσει ὅσα λέγει ὁ νόμος, ὅλα τὰ ἔχει λάβει.

Τέλειος τηρητής κανείς (στ. 5)

Ἄς ὑποθέσουμε, ὅτι ὁ νόμος μπορούσε νά σώσῃ τόν ἄνθρωπο. Φυσικά κάτι τέτοιο αὐτό καθ' ἑαυτό ἦταν ἀδύνατον, διότι ἡ σωτηρία δέν εἶναι κατόρθωμα ἠθικό. Εἶναι ὑπερφυσική ὑπόθεση, μέ αὐτουργό τό Θεό καί συνεργό τόν ἄνθρωπο. Ὅπως, δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος δέν ἦταν δυνατόν μόνος του νά δημιουργηθῇ, ἔτσι δέν ἦταν δυνατόν καί μόνος του ν' ἀναδημιουργηθῇ. Στήν περίπτωση τῆς πώσεως καί τῆς σωτηρίας δέν ἰσχύει τό «*ὁ τρώσας καί ἰάσεται*». Τό τραῦμα τῆς ἁμαρτίας ἦταν ἐξωγενές. Καί ἦταν τόσο βαθύ μέ τόσο τραγική συνέπεια (τόν θάνατο), ὥστε δέν ἦταν δυνατόν κάποια ἠθική ἀνθρωπίνη δύναμις νά γιαιρέψῃ τόν ἄνθρωπο.

Ἄλλ' ἄς ὑποθέσουμε, ὅτι ἡ ἐφαρμογή τοῦ νόμου, ὡς ἠθική δύναμις, ἦταν δυνατόν νά σώσῃ τόν ἄνθρωπο. Γεννάται τό ἐρώτημα: Θά σώζοταν ὁ ἄνθρωπος; Ἀσφαλῶς ὄχι. Γιά τόν ἀπλούστατο λόγο: Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος, πού

νά ἐφαρμόζη πλήρως ὅλο τό νόμο (τόν ἔμφυτο καί τό Μωσαϊκό). Γιά νά στηρίξῃ τήν πραγματικότητα αὐτή καί Γραφικά ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀναφέρει λόγο ἀπό τήν Πεντάτευχο τοῦ Μωϋσῆ: «*Μωϋσῆς γάρ γράφει τήν δικαιοσύνην τήν ἐκ τοῦ νόμου, ὅτι ὁ ποιήσας αὐτά ἄνθρωπος ζήσεται ἐν αὐτοῖς*» (στ. 5). Δηλαδή: Ὁ Μωϋσῆς γράφει γιά τήν δικαίωσι, πού βασίζεται στό νόμο: Ὁ ἄνθρωπος, πού θά ἐφαρμοσθῇ ὅλα τὰ τοῦ νόμου, θά κερδίσῃ τήν ζωή τήν αἰώνια.

Ὁ ἄνθρωπος, πού θά ἐφαρμόσῃ ὅλα αὐτά, αὐτός θά ζήσῃ. Ὁ λόγος αὐτός λέχθηκε στήν Π. Διαθήκη ἀπό τόν Θεό (Λευϊτ. ιη' 5), ὅχι ὅταν ἔδινε ἀπλῶς στοὺς ἀνθρώπους τίς δέκα ἐντολές, ἀλλ' ὅταν διά τοῦ Μωϋσέως ἔδινε τίς πάμπολλες τελετουργικές καί ἠθικές ἐντολές. Λέγει, λοιπόν, ὁ Θεός: «*Τά κρίματά μου ποιήσατε καί τά προστάγματά μου φυλάξεσθε καί πορεύεσθε ἐν αὐτοῖς· ἐγώ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν. Καί φυλάξεσθε πάντα τά προστάγματά μου καί πάντα τά κρίματά μου καί ποιήσατε αὐτά, ἃ ποιήσας αὐτά ἄνθρωπος ζήσεται ἐν αὐτοῖς· ἐγώ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν*» (Λευϊτ. ιη' 4-5).

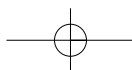
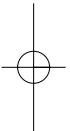
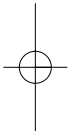
Ἔνας ἔνοχος, πού τόν βαραίνουν παραβάσεις τοῦ νόμου, δύο πράγματα ἀποκλείεται νά πετύχῃ:

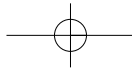
● **Τό ἔνα:** Δέν μπορεί ν' ἀποδείξῃ τήν ἀθωότητά του. Ἐπομένως ἀποκλείεται ὁ δρόμος τῆς δικαιοσύνης, γιά ν' ἀποφύγῃ τήν τιμωρία γιὰ τόν ἑαυτό του.

● **Τό ἄλλο:** Δέν μπορεί, ὅσο κι ἄν ἐξευμενίσῃ τό δικαστή καί πετύχῃ μείωσι ἢ ἐλαχιστοποίησι τῆς ποινῆς, νά ἐξασφαλίσῃ τήν ἀθώωσι ἄλλου ἢ ἄλλων, πολύ περισσότερο ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Ἀποκλείεται, δηλαδή, ἡ ἀντιπροσωπευτική σωτηρία.

Ἄρα «*δικαιοσύνη ἐκ τοῦ νόμου*», δικαίωσις, μέ βάσι τό νόμο, δέν ὑπῆρχε. Ὅχι μόνο διότι κανένας δέν μπορούσε ν' ἀποδείξῃ τήν πλήρη ἀθωότητά του, δηλαδή, ἀναμάρτητο ζωή, ἀλλά καί διότι τό ἠθικό μεγαλεῖο καί τοῦ σπουδαιότερου ἁγίου δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξασφαλίσῃ τήν σωτηρία τῶν ἄλλων. Τό μόνο, πού θά κατόρθωνε (ἀπίθανο κι αὐτό) ἕνας ἠθικά τέλειος, ἕνας ἀναμάρτητος ἄνθρωπος, θά ἦταν ἡ προσωπική του σωτηρία. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι; Ὁ πολὺς κόσμος;

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Καθήλωσις -ἀποκαθήλωσις

Ἐσταυρός είναι ἡ σωτηρία γιά ὄσους πιστεύουν. Εἶναι ὁμῶς κρῖμα καί κατὰκριμα γιά ὄσους δέν πιστεύουν. Ἄν καίγεται τό ὑγρό ξύλο, πόσο μᾶλλον τό ξερό! Ἄν πόνεσε ὁ Χριστός ὁ ἀναμάρτητος γιά μᾶς τούς ἀμαρτωλούς, πόσο μᾶλλον θά πονέσουμε ἐμεῖς, ἄν παραμείνουμε στήν ἀμετανοησία μας καί στήν ἀκαρπία μας, ξεροί καί κατάξεροι!

Ἐπάρχει πόνος μεγαλύτερος ἀπό τόν πόνο τοῦ Σταυροῦ; Ναι!

- Ὁ Χριστός πόνεσε, διότι ἐξαρτήθηκε στό Σταυρό ὁ Ἄνεξάρτητος, καθηλώθηκε ὁ Ἐλεύθερος, δεσμεύτηκε ὁ Ἄδесμεντος Θεός. Φοβερότερος εἶναι ὁ πόνος ἀπό τήν ἐξάρτησι, πού λέγεται ἀμαρτία. Ἐπάρχει ἐξάρτησις ἀπό τό ἀμαρτωλό πάθος, πού εἶναι καθήλωσις χωρίς ἀποκαθήλωσι.

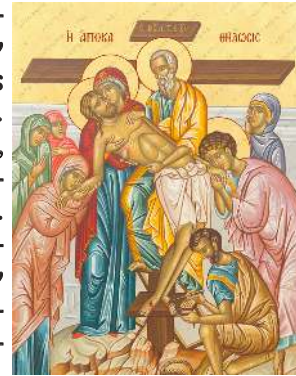
- Μετά τόν πόνο τοῦ Σταυροῦ ἀκολούθησε ὁ Τάφος. Φοβερότερος εἶναι ὁ πόνος ἀπ' τήν ἀδιόρθωτη καί πεισμώδη ἀμαρτία, πού θάβει τόν ἄνθρωπο στόν τάφο τῆς κολάσεως. Εἶναι ταφή χωρίς ἀνάστασι.

Ἀτεινίζοντας τόν Ἐσταυρωμένο καί ἔχοντας ὑπ' ὄψι μας τά λόγια Του γιά τό ὑγρό καί ξερό ξύλο, δύο κατηγορίες ἔσταυρωμένων συνανθρώπων μας σκεπτόμαστε. Δύο ἄλλωστε ἦσαν οἱ συσταυρωθέντες στόν Γολγοθᾶ ληστές. Ὁ ἓνας λυτρώθηκε, ὁ ἄλλος ἔμεινε ἀλύτρωτος. Ὅλοι ἔχουμε κάποιο σταυρό. Ὅλοι ἔχουμε τίς ἀμαρτίες μας, τά «ἐγκλήματα» μας.

- Ἄλλοι ἀνήκουν στούς εὐλογημένους ἀλύτρωτους. Εἶναι οἱ σταυρωμένοι τῆς ἀρρώστιας. Εἶναι οἱ σταυρωμένοι ὄλης τῆς γῆς. Ὁ Χριστός! Αὐτός ἀπό τό Σταυρό

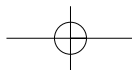
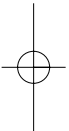
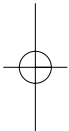
Του δίνει κουράγιο νά σηκώνουν ὄλοι τό δικό τους ὀδυνηρό σταυρό.

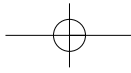
Κάνε, Κύριε, σύντομα τό θαῦμα σου! Τή Μεγ. Παρασκευή τῶσων ἀδελφῶν μας νά τήν διαδεχτεῖ ἡ Ἀνάστασις!

- Ἄλλοι ἀνήκουν στούς ἀξιοδάκρυτους ἀλύτρωτους. Εἶναι οἱ καθηλωμένοι στό ἀμαρτωλό πάθη. Καρφωμένοι στήν παρρημία. Σφιχτοδεμένοι μέ ἀμαρτωλούς δεσμούς. Σφαδιάζουν. Βασανίζονται. Εἶναι οἱ ἀλύτρωτοι τῆς χειρότερης σκλαβιάς. Εἶναι πολλοί ἀπό τούς δικούς μας ἀνθρώπους, πού δέν συγκινοῦνται οὔτε ἀπό τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ οὔτε ἀκόμη καί τή στιγμή, πού τόσοι πιστοί ἔχουν καρφωμένο τό βλέμμα στόν Καρφωμένο τοῦ Σταυροῦ. Κάποιο ἄλλο θέαμα, ἐγκόσμιο, χυδαῖο, ἔχει κερδίσει τήν προσοχή τους.

- Ἀξιοδάκρυτοι ἀλύτρωτοι! Τόσοι ὑλιστές, καρφωμένοι στήν ὕλη, στό λεφτά. Τόσοι φιλόδοξοι, καρφωμένοι στόν πόθο γιά ἐξουσία καί στό πείσμα τοῦ «ἐγώ». Τόσα θύματα τῆς σάρκας, καρφωμένοι στό παράνομο σέξ, στό δεσμό, πού τούς βιάζει καί τούς ἐκβιάζει καί δέν μποροῦν νά ξεκολλήσουν. Τόσοι ἀδελφοί συναμαρτωλοί, καρφωμένοι σέ ἕξεις ἀμαρτωλές, πού τούς σύρουν καί τούς παρασύρουν. Τόσα παιδιά μας, καρφωμένα κυριολεκτικά στό πάθος τῶν ναρκωτικῶν, ἐξαρτημένα, κολλημένα. Ἐχουν γίνει ἕνα μέ τίς παραιοθησιογόνες οὐσίες, πού εἶναι ἐξουσίες τοῦ θανάτου.

Πολλοί από αυτούς τους αλύτρωτους, τους αξιοσυμπάθητους αλύτρωτους, έχουν συνειδητοποιήσει την εξάρτησι. Ζητάνε σπαρακτικά την ἀπεξάρτησι, την αποκαθήλωσι από την άμαρτία και την παρανομία. Πολλοί όμως, και αυτοί είναι περισσότερο για κλάματα, δέν έχουν συνειδητοποιήσει τό κάρφωμά τους, την καθήλωσί τους, τόν πνευματικό τους θάνατο.

Ἐσταυρωμένε Κύριε! Ανθρωπά τῶν ἀνθρώπων, ὄλων τῶν ἐξάρτημένων και ἀλυτρώτων!

Στους εὐλογημένους αλύτρωτους τοῦ πόνου δίνε, Χριστέ μας, ὑπομονή! Νά σηκώνουν ἀγόγγυστα τό σταυρό τους. Νά παίρνουν θάρρος ἀπό τό δικό Σου Σταυρό και ἀπό τό ἐπικείμενο στεφάνι, πού τους ἐτοιμάζεις, σ' αυτούς τους νικητές τῆς ζωῆς.

Στους ἄλλους, Κύριε, τους ἀξιολύπητα ἐξαρτημένους, σέ μάς ὄλους, πού ἐπιμένουμε στήν άμαρτία, χάρισε γρήγορη τήν ἀποκαθήλωσι, τήν ἀπολύτρωση. Λύτρωσέ μας, Κύριε, «ὁ παθῶν ὑπέρ ἡμῶν και παθῶν ἐλευθερώσας ἡμᾶς».

10.776 ἐγκλήματα ἀνηλίκων!

Μέσα σ' ἕνα χρόνο (2023) εἶχαμε ἐγκληματικές ἐνέργειες ἀπό παιδιά τοῦ γυμνασίου και τοῦ λυκείου, πού ἀνέρχονται στόν ἀριθμό 10.776.

• Τρομακτικός ἀριθμός. Τά παιδιά κάποτε ἦσαν ἀφωσιωμένα ἢ στήν παιδεία ἢ στήν παιδιά. Τά σχολεῖα ἔσφιζαν ἀπό ζωή. Καί ἡ τάξις τῶν μαθημάτων εἶχε «ἱερή τάξι». Ἡ φυσική ζωηρότητα τῶν μαθητῶν ἐνεργοποιεῖτο, ἀλλ' ὄχι σέ πράξεις βίας, πού φτάνουν σέ τραυματισμούς, ἀκόμη και σέ θανάσιμα χτυπήματα. Ὁ κάθε μαθητής ἐθεωρεῖτο φίλος και ὄχι θύμα bullying πρὸς κακοποίησι.

• Πῶς ἔφτασαν τά σχολεῖα νά εἶναι ριγκ βιαίων ἐνεργειῶν; Πῶς πολλοί μαθητές ὀργανώνονται σέ συμμορίες; Πῶς μαθητές σέ τσάντες τους κρύβουν φοινικά ὄργανα

(μαχαίρια, σουγιάδες, ψαλίδια, σφυριά, ἀκόμα και... πιστόλια!); Γιατί οἱ δάσκαλοι και οἱ καθηγητές δέν τολμοῦν νά ἐπεμβοῦν γιά καταστολή βιαιοτήτων; Γιατί πολλοί γονεῖς ὄχι μόνο ἀδιαφοροῦν γιά τή συμπεριφορά τῶν παιδιῶν τους, ἀλλά και ἐπιτίθενται κατά δασκάλων και καθηγητῶν, θεωρώντας ... ἄμεμπτα τά παιδιά τους; Πῶς (ἐπαναλαμβάνουμ) ἔφτασαν τά σχολεῖα στό «χάλι» τρομοκρατικῶν ἐνεργειῶν; Σ' ὄλα αὐτά τά ἐρωτήματα δέν ὑπάρχει μονόπρακτη ἀπάντησι.

Ἡ εὐθύνη βαρύνει πολλούς. Βαρύνει:

• **1.** Τους γονεῖς, πού ἀφήνουν τά παιδιά (λίγα παιδιά πού φέρνουν στόν κόσμο) ἀνεξέλεγκτα και ἀσύδοτα. Ὑποχωροῦν σέ ὄλες τίς ἀπαιτήσεις τους. Χαϊδεῦν ὄλα τά πάθη τους. Προτιμοῦν νά τους δίνουν... ἄδεια διαρκείας ν' ἀπουσιάζουν (ν' ἀλητεῦν), παρά οἱ ἴδιοι νά χαλάσουν τήν καλοπέρασι τους!

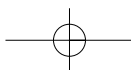
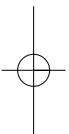
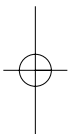
• **2.** Ἀκόμη τους γονεῖς βαρύνει, τό γιατί τό μόνο πού δέν προσέφεραν στά παιδιά τους εἶναι ἡ ἐν Χριστῶ ἀγωγή.

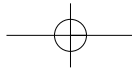
• **3.** Τά ἠλεκτρονικά μέσα. Ἡ μαθητεία γίνεται πλέον ὄχι ἀπό τους δασκάλους και ἀπό τά βιβλία, ἀλλά ἀπό τό... κινητό! Περίπου δέκα ὄρες ἡμερησίως οἱ μαθητές γυμνασίου και λυκείου παίρνουν μαθήματα αἰσχροτήτας, ἀλητείας και βίας!

• **4.** Καί μερικούς δασκάλους και καθηγητές, πού εἶτε διότι φοβοῦνται, εἶτε διότι ἡ ἰδεολογία τους δέν τους ἀφήνει, κοιτᾶνε ἀδιάφοροι τά πρωτοφανῆ φαινόμενα βίας. Χωρίς νά τό ἔχουν πολυκαταλάβει, οἱ χῶροι τοῦ σχολεῖου ἔχουν καταστήσει **φωτωρία παραβατικότητας και βίας.**

• **5.** Κυρίως ὄμως τήν εὐθύνη γιά τό κατακτύλισμα πρὸς τή σχολική βία τήν ἔχουμε ἐμεῖς, ἡ Ἐκκλησία. Βαπτίζουμε τά παιδιά και σχεδόν ἀμέσως τά ξεχνᾶμε. Μεγαλώνουν τά παιδιά και γιά κατήχησι τους σχεδόν καμμία μέριμνα.

Ἀγάπη και πόνος γιά τά παιδιά σχεδόν καθόλου. Ἐμεῖς και τά πανηγύρια μας! Τά παιδιά τί τά θέλουμε; Ἐμεῖς και ἡ θρησκευτική μας φιγούρα! Ἡ ἀγωνία γιά

τήν απώλεια των παιδιών δέν αγγίζει τήν καρδιά μας.

Χριστέ! Ἐσύ φώναξες: Ἀφήστε τά παιδιά νά ἔρθουν κοντά μου (Ματθ. ιθ' 14). Φώτισε τούς ἐργάτες Σου νά κοιτάξουν μέ στοργή τά παιδιά καί τούς νέους! Τί θέλουμε; Ἀγίους ἢ ἀγρίους;

Δάσκαλος τό... κίνητο!

Τό Ὑπουργεῖο Παιδείας ἀπεφάσισε νά ἐπεμβῆ ριζικά στό πρόβλημα τῶν κινητῶν τηλεφώνων μέσα στά σχολεῖα. Θά πετύχη ἡ ἐπέμβασί του;

- Θά ἀπαγορευτοῦν τά κινητά μέσα στήν τάξι τήν ὥρα τοῦ μαθήματος; Τό πιό ἐπιεικές μέτρο. Ὅχι διότι εἶναι εὐκολός ὁ ἔλεγχος κατοχῆς καί χρήσεως κινητοῦ, ἀλλά διότι σέ ἕνα χῶρο μέ 20 μαθητές εὐκόλα (ἄς ποῦμε) «μαζεύονται» τά κινητά! Βέβαια ὁ δάσκαλος ἢ ὁ καθηγητής δέν μπορεῖ ἢ δέν ἐπιθυμεῖ νά παίξῃ ρόλο ἀστυνομικοῦ πρὸς... σύλληψι τῶν ἠλεκτρονικῶν βομβῶν, πού βρίσκονται στίς τσέπες ἢ στίς τσάντες τῶν μαθητῶν!

- Τό πῶς θ' ἀπαγορευτῆ ἡ **χρήσις κινητῶν** στά διαλείμματα, αὐτό εἶναι πιό δύσκολο. Διότι ἀρκετοί μαθητές τά κινητά τά ἔχουν γιά δύο κυρίως λόγους. Ὁ

ἕνας γιά νά βλέπουνε **αἰσχρά** βιντεάκια, πού ἐρεθίζουν τή σεξομανία. Ὁ ἄλλος γιά νά μποροῦν νά **βιντεοσκοποῦν** τόν ξυλοδαρμό καί τήν κακοποίησι εὐκολῶν θυμάτων. Μικροί μαθητές 13-16 ἐτῶν διψᾶνε γιά αἶμα! Καί βρίσκουν τήν αὐλή τοῦ σχολείου ὡς κατάλληλη ἀρένα γιά νά δώσουν ἀναρίθμητες κλωτσιές στό κεφάλι τοῦ θύματος. Ὁ σαδισμός τους δέν ἔχει ὄρια.

- Πολλοί εἶναι αὐτοί πού συμφωνοῦν μέ τήν ἀπαγόρευσι τῶν κινητῶν στά σχολεῖα. Βέβαια τό καλό παράδειγμα πρέπει νά τό δώσουν πρῶτα οἱ **ἐκπαιδευτικοί!** Δέν μποροῦν νά μπαίνουν στήν τάξι καί νά κτυπᾶ ἐπανειλημμένα τό κινητό τους. Ἡ μάθημα θά διδάσκουν ἢ στό κινητό θά φλυαροῦν. Δικαιολογημένα οἱ μαθητές θά ψιθυρίζουν: «**Δάσκαλε πού δίδασκες...**»!

- Τό πρόβλημα τῶν κινητῶν ξεκινᾶ ἀπό τούς **γονεῖς**. Ἐλάχιστοι δέν ἀγοράζουν γιά τό παιδί τους κινητό (καί μάλιστα πανάκριβο). Οἱ περισσότεροι ὑποκύπτουν στήν πίεσι τῶν παιδιῶν τους, πού ἀπειλοῦν ἂν δέν ἐξασφαλίσουν τήν... βόμβα στήν τσέπη τους.

- Φυσικά ἕνα κινητό τηλέφωνο εἶναι χρήσιμο σήμερα, κυρίως γιά ὑπηρεσιακούς καί ἐπικοινωνιακούς λόγους. Ἀλλά πολύ φοβόμαστε, μήπως ὁ **περιορισμός** τῶν κινητῶν στά σχολεῖα ξεσηκώσει θύελλα διαμαρτυριῶν, ὄχι τόσο ἀπό τά παιδιά, ὅσο ἀπό τούς... γονεῖς!

Νά χάσουν τά παιδιά τους ἕνα τέτοιο δικαίωμα; Νά μή μποροῦν κάθε πεντάλεπτο νά κοιτᾶνε τά παιδιά τους ἂν εἶναι ἐν τάξει ὁ δάσκαλος ἢ ὁ καθηγητής;

Πάνω ἀπό ὅλα τά **ἠλεκτρονικά δικαιώματα τῶν παιδιῶν!!!**

- Ἐπί τέλους, τί θέλουμε; Σχολεῖα ἢ βιντεοσκοπούμενα παιδικά ἐγκλήματα;

Οἱ ἄγγελοι γιορτάζουν τό Πάσχα τῆ Μεγάλῃ Τετάρτῃ!

Ἦν ξέρω ἂν οἱ ἀναμμένες λαμπάδες τῆ νύκτα τῆς Ἀναστάσεως φωτίζουν καί οὐράνια μανουάλια.

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός 01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου Χριστοκοπίδου 12 -105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστέρι

Ἐτησία συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

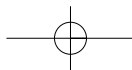
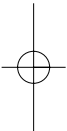
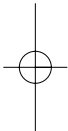
Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

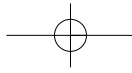
Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

- Δέν ξέρω ἄν οἱ ἀναστάσιμες καμπάνες τῆς γῆς μεταδίδουν τόν ἦχο τους καί στόν οὐρανό.
- Δέν ξέρω ἄν τό φιλί τῆς Ἀναστάσεως μπορεῖ νά στολίση καί τήν εἰρήνη τῶν Ἀγγέλων!
- Δέν ξέρω ἄν μπορούμε νά ποῦμε, ὅτι τό οὐράνιο πασχαλινό πανηγύρι ἔγινε καί αὐτό τήν... 5η Μαΐου!
- Δέν ξέρω σέ πόσες καρδιές ζωντάνεψε ἡ Ἀναστάσιμη ἐλπίδα.
- Δέν ξέρω πόσοι λεγόμενοι ὀρθόδοξοι χριστιανοί ἔσπευσαν νά συμφιλωθοῦν ἀκούγοντας τό «καί ἀλλήλοις περιπτύξώμεθα...».
- Δέν ξέρω πόσοι τό Πάσχα ἔκλαιψαν καί ἔτσι ἔκλειψαν τό ἀληθινό «Χριστός Ἀνέστη».
- Ἔνα ξέρω. Μία γυναίκα συγκλόνησε τά σύμπαντα. Μία γυναίκα γιώρτασε ἀνάστασι πρὶν ἀπό τήν Ἀνάστασι. Μία γυναίκα ἔκανε τούς ἀγγέλους νά κτυπήσουν στόν Οὐρανό πανηγυρικά τίς καμπάνες. Μία γυναίκα ἔκανε τούς ἀρχαγγέλους νά δώσουν τό σύνθημα σ' ὅλες τίς οὐράνιες δυνάμεις νά τραγουδήσουν μαζί τό «Χριστός Ἀνέστη» καί σέ παραλλαγὴ τό «Ἄνθρωπος Ἀνέστη»!

• Εἶναι ἡ γυναίκα τῆς Μεγάλης Τετάρτης. Τήν τραγούδησε ἡ ὑμνογράφος **Κασσιανή**. Εἶναι ἡ γυναίκα, πού τήν μετάνοιά της τήν μούσκεψε στά δάκρυα. Εἶναι ἡ **πρῶην πόρνη**, πού σ' αὐτήν χάρισε ὁ Ἰησοῦς Χριστός τήν χαρά τῆς ἀφέσεως (Λουκ. ζ' 48).

Μέ ἀφορμὴ κάθε μετανοοῦντος μίλησε γιά τό πότε οἱ ἄγγελοι γιορτάζουν τό δικό τους Πάσχα. Εἶπε ὁ Χριστός: **«Χαρά γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῶ μετανοοῦντι»** (Λουκ. ιε' 10).

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιά τό 2024

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος **2024**.

- Στό λογαριασμό:
0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548
- Στό λογαριασμό:
123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865
- Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: **«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**
- Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).
Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Προσφορὰ Ἑρμηνευτικῶν ἔργων

Προσφορὰ γιά τούς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας. Προσφορὰ 10 τόμων.

- Οἱ 14 ἐπιστολές τοῦ Παύλου, οἱ ἑπτὰ Καθολικές, τό κατά Μάρκον εὐαγγέλιο, οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων,

ἔρμηνευμένα ἀπό τόν ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη, σέ **10 τόμους** καλλιτεχνικῆς βιβλιοδεσίας, ἀπό 200 εὐρώ, μόνο **120 εὐρώ**. Ἡ προσφορὰ ἀποστέλλεται ἐπὶ ἀντικαταβολῇ. Παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440.

